

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementenprijs f 7,- per jaar.

Abonnementenprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Uit de dood overgegaan in het leven

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, die Mijn woord hoort en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit de dood overgegaan in het leven.

Johannes 5 : 24

„Uit de dood overgegaan in het leven”. Vanuit de staat der ellende gesteld te worden in de staat der genade, is het heerlijkst dat te bedenken is. Het is de inhoud, de kracht van het Evangelie der genade.

Met dit rijke en ruime evangeliewoord staat de Heere Jezus tegenover de vijandige Joden, die tot tweemaal toe het vonnis des doods over Hem kwamen uit te spreken.

In de eerste plaats daar Hij op de sabbat gezegd had: „Neem uw beddeke op en wandel”. En in de tweede plaats omdat Hij op deze beschuldiging geantwoord had: „Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook”.

In dat verband spreekt de Heere Jezus van het levendmakende werk der genade. Stelt Hij het tweevoudig: „Voorwaar, voorwaar”. Met eden stelt de Heiland het ruime en rijke Evangelie tegenover de bittere vijandschap van de mens. „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, die mijn woord hoort en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven”.

Hoort, ja hoort met zijn lichamelijke oren, want het geloof is uit het gehoor en het gehoor is door het Woord Gods. Maar het geloof in Hem, Die de Zoon Zijner liefde heeft gezonden tot zegen en zaligheid van vijanden, vloeit voort uit de dierbare en onwederstandelijke werkingen van de Heilige Geest. Dat is Gode zij dank niet afhankelijk gesteld van de welwillendheid des mensen.

Vanuit die Goddelijke zending wordt alsdan de liefde Gods gemaakt. Dat is de inlijving in Christus, de levenswortel der genade. Het geloof, dat door de liefde is werkende, kleeft de Heere aan, om voor Hem te buigen in het stof der verootmoediging met een innige droefheid over het kwaad, dat door het Hem vijandige hart bedreven werd. Hier wordt het van harte bekend van nature geneigd te zijn God en zijn naaste te haten.

De zonde is echt geen bagatel, maar de bron van helse vijandschap, die alleen door de Heere verbroken kan worden en verbroken wordt door de wet van Zijn liefde te schrijven in het hart. Om zo in de kracht van die liefde de wapenen van vijandschap in te leveren met hartelijke overgave aan de Heere en Zijn dienst. „Die heeft het eeuwige leven”. Want de Heere, de Vorst des levens, heeft het hart ingenomen. Door deze staatsverwisseling wordt het een leven vanuit de Heere. De onberouwelijke keus Hem te vrezen wordt steeds

inniger naarmate het hart de Heere leert kennen in Zijn volheerlijke heilsopenbaring. „En komt niet in de verdoemenis”. De Heere heeft hem voor tijd en eeuwigheid voor Zijn rekening genomen als geschenk van de Vader. Maar dat is daarom nog niet het getuigenis van de mens, die vanuit de dood is overgegaan in het leven.

Gekomen op de leerschool van Christus leert men bij het licht van Zijn Geest steeds meer het oordeel des doods en der verdoemenis kennen. Vanuit Zijn onderwijs wordt het ons duidelijk, dat het oordeel des doods en der verdoemenis is in de daad der zonde door zichzelf moedwillig los te scheuren van de God der levens. Deze ontzaggelijke straf is geheel in overeenstemming met de daad der ongerechtigheid. En zo gaat het hart vanuit de innerlijke gemeenschap met Christus dat kwaad met een innige droefheid bewenen.

Wie dat leven niet kent, ligt nog onder het oordeel des doods en der verdoemenis. Wat ons hier op het hart gebonden wordt om met meer ernst te luisteren naar het dierbare Woord des Heeren; het zaad der wedergeboorte. Van daaruit alleen kan ons hart getroffen worden door de volheerlijke openbaring van Gods liefde in het zenden van Zijn Zoon.

Overgegaan vanuit de dood in het leven wordt het ons steeds duidelijker dat de weg naar het eeuwige leven loopt door de dood der onmogelijkheden heen. De dood der onge-

VAN DE ADMINISTRATIE

Hartelijk dank aan de abonnees, die spontaan reageerden op de herinneringskaart hun toegezonden. Wij verwachten dat niemand achterblijven zal. Enkele abonnees in het buitenland betaalden de 5e jaargang nog niet. Mag ik hun hierbij verzoeken dit ten spoedigste te doen? Te meer dringen wij er op aan, gezien de zeer hoge inkassokosten per P.T.T. Het is ons voorts tot blijdschap wederom melding te maken, dat weer acht nieuwe abonnees konden worden genoteerd; waaruit de gestadige uitbreiding van ons blad blijkt. Ditmaal werden wij vaak verrast bij het nazien van de giro-afrekeningen. Bij de vele overbetalingen ontvingen wij nog extra een gift van f 100,- uit Harderwijk, een gift van f 25,- uit Ermelo, terwijl wij nog een gift van f 25,- ontvingen gevonden in de kollekte uit de kerk van Dordrecht (Centrum), in totaal werd ontvangen f 268,50. Is dit niet bemoedigend, te meer daar de uitgave van ons blad grotere financiële offers medebrengt? Tot heden is steeds voorzien in de financiën; wij vertrouwen, dat ook in de toekomst de liefde tot ons blad steeds zal blijven blijken. Ons gironummer is 704350 t.n.v. Adm. „Bewaar het Pand”, Kwartelstraat 74, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

Naschrift

Sinds het eerste nummer van ons blad verscheen zijn de druk- en bijkomende kosten aanzienlijk gestegen. We staan nu weer voor een enorme prijsverhoging. Daardoor is er de noodzakelijkheid om het abonnementsgeld te verhogen. We zullen dat pas doen met ingang van de nieuwe jaargang Nadere berichten volgen. We vertrouwen, dat onze lezers begrip hebben voor onze beslissing. Door de vele vrijwillige bijdragen waren we tot heden in staat met de financiën rond te komen. De recente prijsverhoging maakt dat erg moeilijk, maar we hopen, dat er zoveel liefde is tot de waarheid, dat we ook in de toekomst mogen rekenen op de financiële medewerking van hen, die voor dit doel nog iets kunnen en willen missen. Onze administrateur zal gaarne uw giften op de postrekening ontvangen. Daardoor steunt men de uitgave van ons blad.

B.

rechtigheid laat ons niet los, loert op ons om ons hart af te trekken van de Heere en van Zijn wegen.

Het eeuwige leven, dat gemaakt wordt in de liefde des Vaders door Zijn Zoon te zenden tot vloekwaardige zondaren, bestaat in beleving. De levendmaking bestaat in de beleving van de onberouwelijke keus en de waachtige bekering. In de beleving van de rechtvaardigmaking en heiligmaking. Op die beleving let de Heere en daarin is het getuigenis van Zijn Geest. Dan is het een wandelen voor het aangezicht des Heeren in oprechtheid des harten.

R. Kok

Naar de Katechisatie

86.

DE NATUREN VAN CHRISTUS (2)

We komen nu tot de bespreking van de Goddelijke natuur van de Middelaar.

Er zijn dus twee naturen verenigd in de ene Persoon van de Middelaar. Christus heeft als de eeuwige natuurlijke Zoon van God de menselijke natuur aangenomen. Dit wil niet zeggen, dat hier sprake is van verandering ten opzichte van Zijn Godheid, want Hij bleef God.

Wel is het zo, dat in Zijn omwandeling op aarde de Goddelijke natuur vaak schuil ging achter de menselijke natuur.

Maar zijn de twee naturen van Christus dan geen twee personen?

Neen, de twee naturen zijn verenigd in de ene Persoon van de Middelaar. Twee personen kan niet, want dan zouden er twee Middelaars zijn. En er is één Middelaar Gods en der mensen, zegt de apostel in 1 Tim. 2 : 5. Vandaar dat in de oude christelijke kerk de benaming natuur gebruikt is om het onderscheid met de Persoon van Christus vast te houden. Op de belijdenis van Christus' Godheid is de kerk gebouwd naar het eigen getuigenis van Christus bij de belijdenis van Petrus in de delen van Caesarea Philippi: „Op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen”. Niet op Petrus zelf als persoon. Dan zou het fundament wel zeer zwak en wankel zijn. Maar op de inhoud

van zijn belijdenis: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods”.

Onze Heidelberger verklaart Christus in zondag 13 als „de eeuwige, natuurlijke Zoon van God”.

Johannes getuigt van Hem in zijn evangelie, hoofdstuk 1 : 14: „En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader”. En in vs. 18: „De eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard”.

Christus is de natuurlijke Zoon van God, want Hij is eenswezens met de Vader en met de Heilige Geest. Hij is „het uitgedrukte Beeld van des Vaders zelfstandigheid”.

Dit leerstuk over de Godheid van Christus is de eeuwen door bestreden geweest, tot vandaag toe.

Wie loochenden, dat Christus de natuurlijke Zoon van God is? Het waren reeds de farizeën en de schriftgeleerden, die Christus niet hebben erkend als de Zoon van God. Zij hebben Hem tenslotte als een godslasteraar veroordeeld.

In de dagen van de apostel Johannes waren er al dwalingen hierover, waardoor Johannes in Zijn zendbrief zo de nadruk legde op het geloof in Christus als de Zoon van God.

Arius werd in 321 als ketter veroordeeld en afgezet omdat Hij leerde, dat Christus niet van eeuwigheid Gods Zoon is, maar geschapen was en als zodanig het voornaamste schepsel.

De socinianen leerden, dat Christus Zoon van God is geworden door Zijn geboorte uit Maria.

Door de invloed van het rationalisme kwam het „modernisme” tot de loochening van de Godheid van Christus en het zag in Hem slechts een persoon als een verheven voorbeeld. En volgens de eucumenische bewegingen van de laatste tijd kan men de Godheid van Christus loochenen en toch als positieve christenen aanvaard worden. De erkenning van Jezus' waarachtige Godheid acht

men niet van essentieel belang, terwijl zij juist voor de kerk van fundamentele betekenis is. De vele getuigenissen in Gods Woord, zowel in het Oude Testament (o.m. Psalm 2, Psalm 45, Jesaja 9 enz. enz.) als in het Nieuwe Testament (o.m. bij het getuigenis van de Vader bij de doop van Christus, Joh. 3 : 16, Rom. 1 : 4: „Die krachtiglijk bewezen is te zijn de Zoon van God” enz. enz.) zijn voor de kerk niet alleen een sterke bewijsgrond voor het geloof, maar ook voor de vastheid der verlossing en de troost voor Gods kinderen! Waarin is dan die vastheid gelegen?

Wel hierin: Christus is de eeuwige Zoon van God en daarom is Hij van eeuwigheid als Borg opgetreden in de Vrederaad Gods. Toen heeft de Zoon Zichzelf gegeven en gesproken: „Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen”.

Zo konden ook de uitverkorenen aan Hem van de Vader gegeven worden van eeuwigheid. Maar ook de vastheid van de *verlossing* ligt gegrond in de Godheid van Christus.

Ware de Borg niet geweest waarachtig God, hoe zou Hij ooit het bange lijden, bijzonder op Golgotha in de ure der verlating, hebben kunnen doorstaan? Hoe zou Hij ooit uit de dood kunnen zijn opgestaan?

En daarbij: juist Zijn Godheid heeft een eeuwige waardij aan Zijn verdiensten toegebracht, zodat Hij in een korte tijd de last van de eeuwige toorn Gods heeft weggedragen, uitgeboet.

Zo heeft Gods volk ook het leven alleen in de Zoon. 1 Joh. 5 : 11: „En dit is de getuigenis, namelijk, dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en dit leven is in Zijn Zoon”.

Maar welke *troost* biedt dit ondoorgrondelijk leerstuk voor de kerk?

Het antwoord bewaren we voor een volgende les D.V.

Urk

v.L.

HET LIED IN DE EREDIENST

Elke dag komen er nog bestellingen op de brochure van Ds. Tanis binnen. Er is nog voldoende voorraad. Omgaande leve ring volgt na storting van f 1,60 per exemplaar op postrekening 652422 ten name van Ds. G. Blom te Meerkerk.

- d. Het bovengenoemde nauwer samenleven draagt een voorlopig karakter in afwachting van de verdere ontwikkeling ten aanzien van de toenadering tussen beide kerkverbanden.

In de akta van de synode komen deze bepalingen voor onder artikel 219.

Uit de bepaling blijkt, dat de synode het hek alleen even heeft willen openen of op een kiertje heeft willen zetten in zeer bijzondere gevallen. Het gaat daarbij over kerken van een kerkverband, dat zich wil stellen op de grondslag van Gods Woord en de gereformeerde belijdenis en met welk kerkverband kontakten worden onderhouden door wederzijdse deputaten. Er zijn meer waarborgen gesteld om het hek zoveel mogelijk gesloten te houden, maar die laten we hier buiten beschouwing. De synode eist een kerkverband en wederzijdse deputaten.

Nu wil het geval, dat verschillende plaatselijke Christelijke Gereformeerde Kerken meer contact zoeken met de Vrijgemaakte Kerken, die buiten het verband leven, dan met die kerken, die een kerkelijke eenheid vormen. Dat is in Eindhoven zo en ook in andere plaatsen.

Die samenwerking moet getoetst worden aan het synode-besluit en dan is heel duidelijk, dat de plaatselijke kontakten met buitenverbanders niet verder mogen gaan dan gesprekken. Van kanselruil of iets dergelijks mag helemaal geen sprake zijn, noch in Eindhoven noch elders. Dat heeft de synode uitgesproken. Daaraan heeft men zich te houden.

Doet men dit niet, dan is het hek inderdaad van de dam. Dan staat de vrijheid voor andere kerken open om kontakten te zoeken bij voorbeeld met een plaatselijke Gereformeerde Gemeente of met een Oud Gereformeerde kerk ter plaatse. Er zijn er nog velen in onze kerken, die dat zouden toejuichen. Daar houden we ons van overtuigd.

Het hek van de dam. Dat leidt tot ontbinding van het kerkverband. Het hek moet weer op zijn plaats komen en dan goed worden bewaakt. Anders is voor de gevolgen te vrezen. Laten we zoeken te behouden wat er nog te behouden is.

B.

ATTENTIE

't Is bijna twaalf uur

De kerk heeft een bijzondere roeping ontvangen voor het leven. Vooral in onze benauwende dagen mag die roeping niet worden vergeten. Vooral in onze donkere tijd heeft de kerk een roeping om uit te komen als een lichtend licht en als een zoutend zout, te midden van een krom en verdraaid geslacht. Zij heeft niet minder de roeping om de tekenen der tijden te onderscheiden. Om bij het licht der Schrift te zien op de steeds voortschrijdende wijzers van Gods wereldklok. Al meer en meer gaan de cijfers naar de twaalf, straks zal het einde zijn. Dan komt de eeuwige nacht voor de wereld en de eeuwige dag voor Gods kerk.

Hoe laat is het nu op de wereldklok?

't Is bijna twaalf uur! zo schreven we boven onze attentie, en als wij de tekenen der tijden volgen, dan wordt van alle kanten ons gepredikt: „het einde aller dingen is nabij! ziet, de Rechter staat voor de deur!”

Reeds Johannes heeft in één van zijn brieven geschreven: „Kinderkens! het is de laatste

Het hek van de dam

Volgens de pers zijn er verschillende Christelijke Gereformeerde Kerken, die kontakten onderhouden met Gereformeerde Kerken, vrijgemaakt, buiten het verband. Zelfs moeten verschillende kerkeraden al besloten hebben kanselruil te doen plaats vinden, zodat de predikanten van die vrijgemaakte kerken het woord kunnen bedienen in die bepaalde Christelijke Gereformeerde Kerken en omgekeerd.

Dit heeft een voorgeschiedenis, waarop we thans niet ingaan. We willen alleen er op wijzen, dat de Generale Synode van 1965-66 hiermee te maken heeft gehad door het geval-Eindhoven, waar tevoren al een tijd lang kanselruil plaats gevonden had.

Genoemde Synode is tot een welomschreven beslissing gekomen. Deze is te vinden in het besluitenboekje onder Verhouding tot andere kerken, punt 4.

Het lijkt ons gewenst deze bepaling hier in haar geheel over te nemen:

4. Gestalte geven aan eenheid met kerken van gereformeerd belijden.

De synode besloot de volgende voorlopige regeling voor het gestalte geven aan eenheid met kerken van gereformeerd belijden vast te stellen:

- a. Het aanvankelijk gestalte geven aan eenheid tussen tot verschillende kerkverbanden behorende plaatselijke kerken van gereformeerd belijden door nauwer samenleven, uitkomende in de toelating van elkanders ongcensureerde leden tot elkanders avondmaalsviering, het van tijd tot tijd laten voorgaan van elkanders predikanten in de dienst des Woords en het aanvaarden van elkanders attestaties, kan alleen geschieden met kerken die behoren tot een kerkverband waarvan de synode van de eigen kerken heeft gekonstateerd dat het zich in alles wil stellen op de grondslag van Gods heilig Woord en de gereformeerde belijdenis, en met

welk kerkverband kontakten worden onderhouden door wederzijdse deputaten.

- b. 1. De hierboven omschreven nauwere samenleving kan alleen tot stand komen na genoegzame samensprekingen tussen de betrokken kerkeraden, waarbij gebleken is, dat er metterdaad een eenheid is in erkenning en beleving van het Woord Gods en de belijdenis der kerken, alsook van de regels die op grond daarvan voor het kerkelijke leven gelden.
2. De kerkeraad van de Christelijke Gereformeerde Kerk moet over de voorgenomen nauwere samenleving de gemeente horen en haar bewilliging vragen; slechts bij een naar het oordeel van de kerkeraad genoegzame eenparigheid van gevoelen in de gemeente kan de kerkeraad verdere stappen doen tot de voorgenomen nauwere samenleving.
3. De kerkeraad van de Christelijke Gereformeerde Kerk moet vervolgens het oordeel van de classis vragen omtrent de voorgenomen nauwere samenleving.
4. De classis zal, lettende op de noodzaak om de eenheid en de zuiverheid van de leer en van de kerkregering te bewaren, zich overtuigen van de onder 1 bedoelde eenheid.
5. De classis zal door middel van de rondvraag naar art. 41 K.O. en van de kerkvisitatie naar art. 44 K.O. voortdurend haar aandacht wijden aan de tot stand gekomen nauwere samenleving.
- c. De nauwere samenleving, onder a en b bedoeld, is zuiver plaatselijk en mag niet gezien worden als een vereniging tussen de betrokken kerken of als het konstitueren van een nieuwe kerkformatie. De plaatselijke kerk behoudt haar zelfstandig karakter wat opzicht, tucht en diakonaat betreft.

ure". Het laatste tijdperk van de wereldgeschiedenis is reeds lang ingegaan. Iemand heeft eens gesproken over een tijdperk van 2000 jaar vóór de wetgeving; over een tijdperk van 2000 jaar ná de wetgeving; en nu leven wij al bijna 2000 jaar onder het Evangelie!

Komt nu straks de grote sabbat? De eeuwige sabbat? De zevende dag na de werkweek Gods van 6000 jaar. Duizend jaren zijn voor de Heere als één dag, zo zegt de Schrift, dan zou straks de zevende dag, de rustdag, aanbreken, waarvan wij lezen: „Daar blijft een rust over voor het volk van God”.

Het is de laatste ure! Het is bijna twaalf uur. Wijzen de tekenen der tijden daar niet op?

Wij zijn geschokt door de grote natuurramp in Pakistan. Miljoenen mensen dakloos en duizenden mensen omgekomen door de dood. Hoevele natuurrampen zijn hier de laatste tijd al niet vooraf gegaan? De hulpverlening aan Peru is nauwelijks ten einde of de aandacht wordt gevraagd voor de hulpverlening aan Pakistan.

Zo volgt het ene oordeel op het andere oordeel.

De vraag mag wel worden gesteld: zien wij Gods hand nu ook in deze oordelen? Of zien wij dat alles nu als een „natuurramp” zonder meer?

De Heere roept ons toe om op te merken! Om Zijn hand in dit alles te zien. De wijzers van de wereldklok gaan steeds voort en roepen ons toe: 't Is bijna twaalf uur!

Het bekende tekstwoord vraagt steeds onze aandacht: „En gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen, want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk, en er zullen zijn hongersnoden, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen”.

Spitst de oorlogvoering zich niet al meer en meer toe? Vooral de manier waarop de moderne oorlog wordt voorbereid?

Is eer groot deel van onze wereld niet vervuld met hongersnoden? En dan de pestilentiën en de aardbevingen! De dagbladen staan er telkens vol van.

Ziet — zo zegt de Heere — Ik heb het u voorzegd! De cijfers van de wereldklok gaan al meer naar de twaalf! 't Is bijna twaalf uur! Van betekenissen is hier ook de grote afval. De zichtbare tekenen van de antichrist, de aantasting van het Schriftgezag, de greep naar de leer der vrijzinnigheid, de ontkenning van het Godsbestaan, de uitleving van de losbandigheid, het tolereren en kamoufleren van de grootste zedeloosheid: Hoe roepen de zonden van land en volk om het laatste en grote oordeel Gods. In het kerkelijk leven komen niet minder de tekenen der tijden openbaar.

Wij lezen in 2 Tim. 3: „En weet dit dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, latdunkend, hovaardig, lasteraars, de ouderen ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig. Zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goede. Verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods. Hebbende een gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelfde verloochend hebben”.

Hoe zien wij dat vervuld ook in het kerkelijk leven vol scheuringen en verdeeldheden, vol verwarring en onenigheid. En het grootste oordeel is in dit verband, dat men met de ogen niet ziet en met het hart niet opmerkt. Men bidt tegen elkaar in en men dankt tegen elkaar in; evenals de valse profeten in de dagen van Micha roept men uit: „Is de HEERE niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen” (Micha 3 : 11).

Het Woord der Schrift zien wij ook vandaag in vervulling gaan: „Maak het hart dezes volks vet en maak hun oren zwaar en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere en Hij het geneze” (Jes. 6 : 10).

Moeten wij bij dat alles dan niet opmerken dat de toekomst des Heeren genaakt? Het einde aller dingen is nabij. 't Is bijna twaalf uur!

Schriftgeleerden en farizeën werd eenmaal het

verwijt gedaan: „Gij geveinsden, het aanschijn des hemels weet gij wel te onderscheiden en kunt gij de tekenen der tijden niet onderscheiden?” Kunt ge dan niet zien hoe laat het is op Gods wereldklok?

't Is bijna twaalf uur! Dit moge ons dan tot inkeer, tot een ernstige bezinning brengen in de ontroerende bange tijd, die wij beleven. Het moge ons brengen in de binnenkamer. „Ga henen, mijn volk! ga in uw binnenste kamer en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. Want ziet, de HEERE zal uit Zijn plaats uitgaan om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken, en de aarde zal haar bloed ontdekken en zal haar doodgeslagenen niet langer bedekt houden” (Jes. 26 : 20, 21).

In die binnenkamer wil de Heere het fundament van de kerk laten zien gelijk Paulus dat eenmaal zien mocht, waarvan hij aan Timotheüs schreef: „Evenwel, het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn, en een iegelijk, die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid”.

M. Baan

Geroepen naar Gods voornemen

1.

We zijn de laatste tijd door lezers uit verschillende plaatsen benaderd met het verzoek om enkele artikelen te schrijven over de roeping. En dan met name over de krachtdadige roeping tot zaligheid. Vandaar dat u boven deze artikelen leest als opschrift: geroepen naar Gods voornemen.

Bij bedoelde lezers leven vragen naar aanleiding van het onderwijs en de prediking, die zij beluisteren. Graag geef ik daarom hun eerst het woord. Zij begrijpen het niet meer. Vroeger hoorden zij altijd spreken van een tweërlei roeping. Een uitwendige en een inwendige roeping. Daarin werden zij onderwezen op de catechisatie. Telkens kwam dit naar voren in de prediking. Benadrukt werden én de welmenende roeping Gods tot zondaren door het Woord én de noodzakelijkheid van het onwederstandelijke werk van de Heilige Geest, waardoor de roeping inwendig wordt in het hart en kracht doet in het leven.

Nu lijkt het wel — nog steeds het woord aan de vraagstellers! — of dit alles niet meer zo geldt. Het ene komt in de prediking wel naar voren: de welmenende roeping door het Evangelie; maar het andere wordt verzwegen, n.l. de noodzaak, dat deze roeping inwendig wordt. Zelfs wordt dit niet alleen verzwegen, maar openlijk gezegd: er is geen tweërlei roeping. Het zou geheel verkeerd zijn om daarvan te spreken. Zo zou de welmenendheid van Gods roepstemmen in en door het Evangelie ondergraven worden. Ook de verantwoordelijkheid van de geroepenen zou weggenomen worden. De mens zou zich door een beroep op de noodzaak van het werk van de Heilige Geest handhaven in „vrome” eigen gerechtigheid tegenover het Evangelie der genade. Natuurlijk wordt niet ontkend: alléén door de genade en het werk van Gods Geest komt de zondaar tot het geloof. Maar het mag niet tevoren gesteld worden in de prediking: de noodzaak, dat de uitwendige roeping inwendig wordt.

In bovenstaande woorden dacht ik zo goed mogelijk de vragen naar inhoud en bedoeling samengevat te hebben. Met opzet heb ik weggelaten bepaalde uitdrukkingen van deze of gene predikant, die wel eens gehoord of verteld wordt. Het behoort niet tot mijn taak om daar op in te gaan. De luisteraar zelf zal dit, indien nodig, moeten doen. Dan moeten we met een enkele uitdrukking in een preek voorzichtig zijn. Ieder woord moet bezien worden naar het verband, waarin het gezegd wordt. Achteraf kan het zijn, dat het heel anders bedoeld was enz. Het gaat altijd om de

zaak. Dit te benadrukken is nodig vooral in onze tijd. Er wordt al genoeg van allerlei zijde op onwaardige wijze gestreden.

Ook om een andere reden is het goed om op de zaak te letten. Dan blijven we niet staan bij enkele incidentele vragen, maar krijgen contact met een bredere kring, die met de vraagstellers bezorgd is over een gemis in de prediking. Wie roeping zegt, zegt prediking. De roeping Gods wordt in de prediking uitgedragen. Er zijn binnen allerlei kerken mensen, die verontrust zijn over wat zij in de prediking horen en.... niet horen. Het gaat hun uiteindelijk niet alleen om een dogmatische onderscheiding tussen uitwendig en inwendig roepen, maar om wat er achter ligt. Misschien kunnen ze van de theologische vragen rond de roeping Gods weinig vertellen. Maar zij weten wel, dat in de prediking het werk van een drieënig God, vooral van de Heilige Geest, tekort wordt gedaan, als de roeping Gods door het Evangelie voorgesteld wordt zonder dat de genade en kracht van boven wordt verkondigd, waardoor alleen het Woord krachtig is ten leven.

Het woord „verontrusting” wordt door velen met het grootste gemak gebruikt. Het is ons niet onbekend. Er is een verontrusting om de verontrusting. Overal wordt die gevonden. Een strijd voor de waarheid, die niet vanwege de waarheid gestreden wordt. We kunnen er alleen maar bang voor zijn. Evenwel zo zijn er die het te doen is om de eer van God ook in het wondere geheim, dat Zijn Woord doorklinkt tot in het hart van een zondaar.

De aanleiding tot deze artikelen zult u dus begrijpen. Ten aanzien van de roeping Gods tot zaligheid worden onder ons klanken gehoord, die vreemd zijn. Denk niet dat het hier over een onbelangrijke zaak gaat. Door de eeuwen heen is dit wel belangrijk gevonden op het erf van Gods kerk. Meer dan een eeuw geleden, in 1857, heeft een synode van de kerken der Afscheiding ook over de roeping Gods gesproken in verband met de twisten en geschillen, die er binnen de afgescheiden kerken waren. Ook aan de Theologische School was deze verdeeldheid doorgedrongen. De synode sprak uit, dat de professoren hun studenten moesten onderwijzen — we nemen hier alleen de uitspraak over de roeping —: „Dat tot recht verstand van geloof en bekering niet alleen moet verkondigd worden, dat de mens, die onder de prediking van het Evangelie leeft, uitwendig geroepen wordt, maar tevens, dat zij, die van de Vader uitverkoren, en met het bloed des Zoons gekocht zijn, door de Heilige Geest inwendig en krachtdadig geroepen worden, terwijl aan deze inwendige roeping onfeilbaar de zaligheid verbonden is”.

Ruim honderd jaar later is het wel dringend nodig, dat deze uitspraak overwogen en betracht wordt. Aan beide zijden werd hier naar de belijdenis op grond van Gods Woord recht gedaan. Het was ook goed dat het onderwijs aan de Theologische School leiding ontving door deze uitspraak van de kerken in de meest brede vergadering. Het ging erom hoe de prediking zou zijn die vanaf de kansels zou klinken. Niet zo dat er geen Evangelie gebracht zou worden en in plaats daarvan een kil en koud verkiezingssysteem. Ook niet zo dat het krachtdadige werk van de Heilige Geest verzwegen zou worden. Neen, beide zijden zouden verkondigd worden tot eer van God.

Wij kunnen alleen maar wensen, dat deze dingen — bij alle vragen van vandaag — door blijven klinken in het onderwijs ook aan onze Theologische Hogeschool. Er is reeds jaren een vervreemdingsproces, dat zijn achtergrond vindt ook in wat ons nu bezighoudt. Waakzaamheid is nodig om daarin de leer, die naar Gods Woord is, te behouden. Genade om zelf de kracht van de roeping Gods te kennen. Dan wordt niet de mens maar God geëerd en zullen we er ook naar uitgaan dat in de prediking niet de mens maar God in het middelpunt staat. Volgende keer hopen we nader op de tweërlei roeping Gods in te gaan.

D. Slagboom

UIT DE PRAKTIJK

33

Komt het u gelegen om ouderlingenbezoek te ontvangen? Na even gewacht te hebben kregen wij ten antwoord: Nu ja, komt dan maar binnen, ik heb er wel niet op gerekend, maar het moet dan maar; jullie moeten er maar niet naar kijken, want ik ben aan de schoonmaak. Zo nauw kijken wij niet, zei mijn ambtsbroeder, wij zijn ook maar gewone mensen en ontmoeten de mensen maar liefst zo ze in het gewone leven zijn; als u geweten had, dat wij vanavond zouden komen, had u misschien wel met zekere gedachten bezig geweest om u op een zondagse manier te vertonen, en daar gaat het niet om; het uiterlijke mogen wij niet verachten, maar het innerlijke moet toch het voornaamste zijn op huisbezoek, en wanneer wij daar vanavond met elkander over mogen spreken, dat zou ons zeer verblijden.

Dat is het waar het op aan komt mensen; als u mij vraagt hoe dat er bijstaat, dan moet ik antwoorden dat ik veelal in donkerheid mijn weg moet gaan; dat is weleens anders geweest, het gaat er toch over: „Hoe is het *nu*? ” Een mens kan het er altijd niet mee doen wat er jaren geleden gebeurd is; na bange wegen en tijden vanwege mijn bestaan voor de Heere heb ik mogen zien dat er een weg is tot behoud en kreeg ik te geloven, dat er ook voor mij vergeving en verzoening mogelijk is alleen in de Heere Jezus Christus; in het verdere leven heb ik mogen ervaren wie de Heere voor mij is in vele wegen van tegenspoed, die ik heb moeten doormaken.

Terwijl dit gesprek gevoerd werd, zat een zoon aandachtig te luisteren. Wij wisten, dat deze jongen niet geheel zorgeloos aangaande de dingen der eeuwigheid leefde, bij een vorige gelegenheid hadden wij daar iets van gemerkt; maar nu door een enkel woord in ons gesprek, dat hem raakte, kwam hij los en volgde er een langdurig gesprek.

(wordt vervolgd)

Voor de jeugd

Beste Jongelui!

Het laatste artikel in Bewaar het Pand beëindigden we met de vraag: Hoe zal „ik” rechtvaardig verschijnen voor God? We spraken daarbij de hoop uit, dat dit voor jullie allemaal persoonlijk een vraag zou zijn. En als het voor jullie persoonlijk nog geen vraag is, dan hopen we dat dit toch een vraag wordt.

Want, we hebben dit ook gesteld, vroeg of laat moeten we toch allemaal voor God verschijnen om rekenschap af te leggen van hetgeen in dit leven geschied is, hetzij goed of hetzij kwaad. Daar komt niemand onderuit. Want we moeten *allen* geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus. Rom. 14 : 10; 2.Kor. 5 : 10. Zoekt deze teksten maar eens op en leest ze aandachtig na.

In de vraag hebben we het woordje „ik” tussen aanhalingstekens geplaatst. Dat is natuurlijk niet voor niets gebeurd. Het gaat in deze vraag niet over mijn broer of zuster. Het gaat ook niet over mijn vriend of vriendin. Het gaat ook niet over mijn buurman of buurvrouw. Het gaat zelfs in deze vraag niet over mijn vader of moeder. Het gaat, wanneer het oudere en getrouwde lezers betreft, in deze vraag zelfs niet over mijn man of vrouw. Het gaat in deze vraag over een ieder, strikt persoonlijk. Dat kan ik niet genoeg benadrukken. Want deze vraag wordt zo heel gemakkelijk doorgegeven. Als er b.v. iemand gestorven is, dan dringt zich de vraag altijd weer op: Hoe zou het met hem of haar zijn afgelopen? Zou hij of zij voor God rechtvaardig zijn? We zijn dan, door de vraag zó te stellen, ook al gebeurt dit misschien met andere woorden, altijd weer bezig met het lot van een ander. We vergeten dan zo heel gemakkelijk onszelf. En dat vindt de duivel heel best. Hij vindt het helemaal niet erg als je bezig bent met een

ander. Als je jezelf maar vergeet. Ik geloof dat Jezus daar ook op gedoeld heeft toen er één tot Hem zeide: Heere, zijn er ook weinigen, die zalig worden? Het antwoord van Hem was toen: Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen (zeg Ik u) zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen, Luk. 13 : 23, 24.

Het komt er dus voor een ieder persoonlijk op aan: Hoe zal „ik” rechtvaardig verschijnen voor God?

Ik weet dat heel velen voor zichzelf nooit deze vraag stellen. Zij willen zich deze vraag ook niet gesteld zien. Zij houden met God geen rekening en met Zijn rechtvaardigheid nog minder. Zij drijven als dode vissen op de stroom van de tijd mee, zo naar de eeuwigheid. Het is heel erg als dit zo is. Ik hoop niet, dat het met jullie zo is.

Ik weet ook, dat er velen zijn, die met deze vraag geen moeite hebben. Dat zijn o.a. de farizeën. Keurige, nette mensen. Ik lees van hen in de Bijbel, dat ze bij zichzelf meenden dat zij rechtvaardig waren en anderen niets achten. Dat zijn dus die mensen, die met hun hoofd boven de werkelijkheid uit leven. Zij zien vanuit hun farizeïstische levenshouding uit de hoogte op anderen neer. Zonden kennen ze niet. Schuld hebben ze niet. Een rechtvaardig God vrezen zij derhalve niet. Want ze hebben, naar dat ze denken, een spaarbankboekje bij God uit staan, vol met deugden en plichten. En daar wagen zij de reis mee naar de eeuwigheid. Doch een ieder, die denkt met zijn „eigen gerechtigheid” God te kunnen ontmoeten, die komt bedrogen uit. Daar kan ook niet genoeg tegen gewaarschuwd worden. Want dat wil er zo in. Men doet er dan zelf wat aan. Men heeft dan zelf de zaligheid, de hemel verdiend. Men zegt dat natuurlijk niet met zoveel woorden ronduit. Maar de achtergrond van het-iemand-zalig-spreken-op-grond-van-alles wat hij gedaan heeft en geweest is, is toch altijd de „eigengerechtigheid”. Op deze bedriegelijke grond worden er heel wat mensen gerust gesteld. En heel wat mensen laten zich daarop gerust stellen. Ik hoop niet, dat jullie dit zullen doen, want je komt er bedrogen mee uit.

Dus, jongens en meisjes, laat je nooit wijs maken, dat als je trouw naar de kerk gaat en netjes leeft en alles doet wat je voorgeschreven wordt, dat het dan wel goed met je staat, dat je dan niets te vrezen hebt. Want eerlijk, dat is niet genoeg. We willen hiermede natuurlijk niet zeggen, dat je dan maar niet trouw naar de kerk moet gaan, enz., daar dit dan toch niet helpt. Want dan maak je van deze waarheid een verkeerd gebruik. En dat is vanzelf ook verkeerd. Daar moet ik ook voor waarschuwen. Want de duivel houdt dat menigeeen voor. Als er gezegd wordt, dat je er met kerkgaan, bidden enz. ook niet komt, dan is de reactie al heel gauw, dat er dan door ons niets meer behoeft gedaan te worden. En zo is het ook niet. We hebben onze plichten na te komen. Het is niet de „grond” waarop de Heere de zaligheid geeft, maar het is wel de „weg”, waarin Hij de zaligheid, naar Zijn vrijmachtig welbehagen, schenken wil. Ik hoop dat dit duidelijk is.

De vraag nu: Hoe zal „ik” rechtvaardig verschijnen voor God? is niet om jullie bang te maken. Het is een vraag, die uit de „liefde” wordt gesteld. Het is namelijk een vraag, die gesteld wordt door iemand die God lief heeft. Misschien zeggen jullie wel: Dat begrijp ik niet erg, hoe zit dat dan eigenlijk? Nu, dat zit zo: Iemand die God lief heeft, heeft Hem in al Zijn deugden lief. Ik hoop, dat jullie dit begrijpen, als ik schrijf over de deugden van God. Jullie zullen daar wel in onderwezen zijn op de catechisatie. God is een deugden-Wezen. En elke deugd in God heeft betrekking op het volle Wezen van God.

Nu behoren tot het wezen van God ook de deugd van Zijn heiligheid en rechtvaardigheid. Wie nu als een gevolg van de wedergeboorte, ware kennis van God krijgt, krijgt ook kennis aan de genoemde deugden. Men leert dan God kennen als een heilig God. Hij is zo heilig, dat Hij te rein van ogen is dan dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen. God kan dus de

zonde niet zien. Daar móet Hij tegen toornen. Dat kan niet anders. Of Hij zou op moeten houden God te zijn. En nu is Hij niet alleen heilig, maar Hij is ook rechtvaardig. Hij móet de zonde straffen. Dat vereist het recht Gods. En daar kan God geen afstand van doen. Of ook ten deze zou Hij op moeten houden God te zijn.

De Romeinen staan bekend als een volk, dat altijd sterk op het „recht” gestaan heeft. Een uitspraak van hen is: Het recht moet zijn loop hebben, al moet de wereld er bij ten onder gaan. Dat is natuurlijk heel sterk gezegd. Bij God echter is het nog sterker. Bij God is het zo: Het recht moet zijn loop hebben, al moet Mijn eigen Zoon er bij ten onder gaan.

Wie nu God liefheeft, heeft Hem in *al* Zijn deugden lief. Men heeft Hem dus niet alleen lief als een goede God, en als een genadige God, en als een barmhartige God, maar ook als een heilige God, en als een rechtvaardige God.

In het licht van de heiligheid Gods gaat men dan zijn zonde eerst recht als zonde zien. En men heeft dan niet slechts één zonde of een paar bepaalde zonden, maar men heeft er ontzaggelijk veel. Ontelbaar, meer dan het zand op het strand. Men ziet bij zichzelf, in het licht van Gods heiligheid, niet anders meer dan zonde. Men is dan één klomp zonde. Jesaja beleefde daar iets van. Kijkt het maar eens na in het zesde hoofdstuk van zijn profetenboek. Hij kwam daar met de heiligheid Gods in aanraking en toen moest hij zeggen: Wee mij, want ik verga, dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heirscharen gezien, Jes. 6 : 5.

Een ieder nu, die echt met de heiligheid Gods in aanraking komt, beleeft daar iets van. Die kan voor God niet bestaan. Want die heilige God, Die alles ontdekt door Zijn Geest, Die is ook rechtvaardig. En naar de onkreukbare deugd van Zijn rechtvaardigheid moet Hij de zonden straffen, moet Hij de zondaar straffen. Als ik schrijf over de onkreukbare deugd van Gods rechtvaardigheid, dan moeten jullie niet denken dat dit een ouderwets woord is, of een term, die men vroeger wel gebruikte en die het nu niet meer doet. Want zo is het niet. Het wil heel eenvoudig zeggen, dat er met de rechtvaardigheid Gods niet geschipperd kan worden. Men kan het er niet mee op een akkoordje gooien. Dat mag misschien op aarde mogelijk zijn, maar dat is het niet bij God.

Doch ik ontdek, dat ik weer moet gaan eindigen. Leest dit stuk maar aandachtig en herleest het zo nodig. Misschien is het één en ander wel wat moeilijk voor jullie, maar het is de moeite echt wel waard.

Weest inmiddels weer hartelijk gegroet van jullie aller vriend

Ds. H. C. v. d. Ent

Wij leveren u alle

Bijbels en Psalmboekjes

(Statenvertaling)

franko thuis.

H.H. Kerkeraden!

Voor de levering van **huwelijksbijbels en kerstboeken** houden wij ons gaarne aanbevolen.

BOEKHANDEL VAN LEEUWEN

Wijk 7-78, Urk, telef. 05277-1783
na 7 uur: Almerelaan 1, telef. 05277-1593

„Na gebruik van 1 pak van uw kruiden kan ik niets anders zeggen dan GEWELDIG!”

„Reeds na 2 weken uw kruiden gebruikt te hebben, bemerkte ik al duidelijk verbetering”.

Dit zijn slechts enkele van de vele dankbetuigingen, die wij dagelijks ontvangen. Geen wonder, want tegen praktisch iedere kwaal is kruid gewassen! Alle soorten zijn verpakt in kuren voor een maand, met uitgebreide gebruiksaanwijzing. Prijs f 6,75 p. pk. (verzendkosten en BTW inbegrepen!). Meldt uw klachten aan:

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTR. 5 - HAARLEM
Telef. 023-312882 - Giro 190609